

KOMÜNİST

Komünistler, kesin hatlarıyla belirlenmiş amaçları olan ve bu amaca ulaşmak için mücadele eden bireylerdir. "Amacımıza ulaşmak" değil, "amaca ulaşmak" nitelemesini kullanmamızın sebebi, bu amacı kendileri için bir amaç olarak belirlememelerini nitelemek içindir. Örgütlü oldukları, Türkiye Komünist Partisi vasıtasıyla, işçi, emekçi, yoksul kitlelerin içinde çalışarak, sınıfı bilinçlendirerek, en geniş işçi, emekçi, yoksul halk kitlelerinin düşü olan toplum düzenini gerçekleştirmeye yardım ederler, öncülük ederler.

Bu süreç otomatik bir süreç değildir. Sabır ister, kararlılık ister, fedakarlık ister. Kendisini bu davaya adamayı şart koşar. Ezilen, sömürülen kitleler içinde yapıyı tuğla tuğla örmeyi, bazen yapı yıkılırsa, yeni baştan örmeyi gerektirir. Ve bu çalışma olmadan hiç bir amaca ulaşmak mümkün değildir.

Devrimci yükseliş iki türlü olabilir. Olağanüstü uluslararası veya ulusal çapta gelişen bir tepki hareketinde oluşan kıvılcım da buna sebep olabilir; İlmik ilmik örülen ulusal çapta sınıf içinde yürütülen çalışmaların sonucunda oluşacak farklı devrim ocakları yoluyla da gelişebilir. Ancak her iki durumda vazgeçilmez olan ve devrimci yükselişi daha ileriye taşıyacak olan tek bir faktör vardır, o da örgütlülüktür, mücadele yeteneği ve öncülük rolüdür. Bu olmadan çakılan kıvılcım, yakılan ateş, saman alevi gibi tutuşur, yanar ve söner.

Dönem dönem gelişen kitlesel hareketlerin, hatta yükselişlerin, devrimci bir ayaklanmaya dönüşmemesinin altında yatan neden budur. Parti bunun için vardır. Partinin örgütlenme ilkeleri onun için belirli kısıtları içerir. Üretim ve yerleşim birimlerine göre örgütlenmeyi öngörür. Displini, eğitimi, teorik çalışmayla pratik çalışmayı birleştirmeyi, yığınlarla bağlanmayı, eylemliliği gerekli kılar. Bunlar olmadan sonuç almak mümkün değildir. Partide örgütlü olmaz ve onun gereklerini yerine getirmezsen devrimci olabilirsin ama komünist olamazsın. Onun için, amacımız, sınıfın en iyi unsurlarını mücadeleler içinde sınavarak partiye kazanmaktır.

Parti tüzüğümüz üyeliği şöyle tarif eder: "Partinin program ve tüzüğünü kabul eden, partinin temel örgütlerinden birinde çalışan, parti kararlarına uyan, üyelik ödentilerini düzgün ödeyen herkes TKP'ye üye olabilir."

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 5 Nisan 2016 Tarihli Çağrısı

1 MAYIS'ta Her Yer TAKSİM, Her Yer DİRENİŞ !

İşçiler, Emekçiler, Köylüler, İşsizler, Emekliler, Gençler, Kadınlar !

Burjuvazi bize kendi bayramımızda müdahale etmeye çalışıyor. Buna izin verecek miyiz ?

Yanıtımız kocaman bir HAYIR !

1 Mayıs bayramdır, çünkü işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. İşçi sınıfı açısından bayram burjuvaziye karşı kazanılmış ve kazanılacak her yeni mevzii anlamında bayramdır. Değilse, sömürünün, baskının, yoksulluğun, terörün, işsizliğin, gelecek endişesinin bayramı mı olur ? İşçi sınıfı mücadele ile, direniş ile, birlik ve dayanışma ile 1 Mayıs'ları bayram olarak kutlayacağı günlere erişmek için savaşıyor. Bu savaş ağıtlarla, acılarıyla, moralsizlikle yürütülemeyeceği için bugün de bizim için bayramdır. Düşmana inat mücadelemizi bayram havasında sürdüreceğiz. Bizi ezmelerine izin vermeyeceğiz.

Burjuvazi, işçi sınıfının mücadelesini engellemek için çok farklı yöntemler kullanıyor. 1 Mayıs Taksim Meydanı yasağı da bunlardan sadece bir tanesidir. Bu yasağın 1 Mayıs gününü o tartışmaya kilitlemek istiyor. Biz ise Taksim 1 Mayıs Alanıdır! Taksim'de 1 Mayıs Kutlama Hakkımızı Alacağız! diyoruz. Bu nasıl olacak? Hukuk ile olmadığına göre güç ile olacak.

Burjuvazi gücü ile Taksim'de 1 Mayıs'ı nasıl engellemeye çalışıyorsa, işçi sınıfı da müttefikleri ile, kendi gücüyle bu yasağı kırarak.

Partimiz iki senedir bu konuda görüşünü açıklıyor. Bir yandan Taksim için zamanında yasal başvuru yaparken, diğer yandan İstanbul'un farklı bir alanında yüzbinler olarak toplanalım, eylemimizi gerçekleştirelim, kutlamamızı yapalım ve o eylemin sonunda yüz binlerle, onu ilk aşamada sağlayamıyorsak on binlerle Taksim 1 Mayıs Alanı'na bakalım, tüm engelleri aşalım ve yasağı kıralım. Bu mümkündür ama kararlılık isteyen bir yoldur. Onbinleri, yüzbinleri kimse engelleyemez. Engellemeye çalışırsa da karşılarına çıkan güç ve direniş onlara Haziran Gezi Direnişi'nden kat be kat fazla bir kabus yaşatır.

Bunun dışında, Türkiye ve Kürdistan'ın tüm illerinde aynı kararlılık ve bilinç ile 1 Mayıs'ta alanlara akmalıyız. Dosta, düşmana işçi sınıfının gücünü göstermeliyiz. Tüm coğrafyayı 1 Mayıs'ta tek bir 1 Mayıs Alanı'na çevirmeliyiz. Fabrikalarda, ilçelerde, mahallelerde, köylerde 1 Mayıs'ın ön günlerinde farklı yerel etkinlikler ile 1 Mayıs'a hazırlanmalıyız.

Biz düşmanın bize gösterdiği ve bizi çekmek istediği minderde güreşmeyeceğiz. Öyle yaparsak kaybederiz. Güreşeceğimiz minder de onun yerini de biz belirlemeliyiz. 1 Mayıs Taksim yasağını ancak bu şekilde kendi gücümüzle yıkabiliriz.

Tüm işçi ve emekçi halklarımızı bu yıl 1 Mayıs'ı işçi sınıfının mücadelesinin şanına uygun bir şekilde karşılamaya ve ara vermeden bütün bir yıl yeni 1 Mayıs'lara birlik, mücadele ve dayanışma ruhu içinde hazırlanmaya çağırıyoruz.

TAKSİM 1 MAYIS ALANIDIR - YASAĞI KIRILACAK !
HER YER TAKSİM - HER YER DİRENİŞ !

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
5 Nisan 2016

AKP'ye Karşı Mücadele (II)

o Ali Oktay KAYA

Bir önceki sayıda, yazımızın birinci bölümünde AKP'nin diğer burjuva partilerinden farklı yanlarını ele almış, Erdoğan'ın bu çizginin geliştirilmesindeki rolünü irdelemiş ve temelde iktidara, ilk aşamada ise iktidara yönelik mücadeleyi örgütlemek için AKP'ye karşı mücadelenin nasıl geliştirilmesi gerektiği konusunda kimi noktalara değinmiştik. İkinci bölümde bu konuyu biraz daha derinleştirmek amacını taşıyoruz.

Tekrar edelim. AKP yığınlara yaklaşırken örgütlenme yöntemleri olarak bizim yöntemlerimizi kullanıyor, ancak içeriğini inanç ve milliyetçilik duygularını sömürmek temelinde şekillendiriyor. Ayrıca, bu çalışmaları yürütürken, devletin maddi-manevi olanaklarını kullanıyor. Bu durumda biz ne yapmalıyız ? Bu sorunun yanıtını irdeleyelim.

Birincisi; Her şeyden önce TKP'nin temel örgütsel ilkelerini, tüzüksel kuralları uygulamamız ve örgüt pratiğimizi buna göre yürütmemiz gerekiyor. Bu kurallar, bir komünistin görev ve sorumluluklarını da tarif ediyor, partinin temel parti örgütlerine (hücrelere) biçtiği ilkesel rolü de açıyor, ara ve üst organların bilgi alma, karar alma, denetim ve yönetim sorumluluklarını net olarak belirtiyor. Tüzüğümüz eksiksiz uygulandığında ve denetimi yapıldığında AKP'ye ve iktidara karşı mücadelenin en önemli silahını doğru kullanıyoruz demektir. Bu çerçevede sempatzanların şekillendirilmesi için yürütülmesi gereken eğitici ve öğretici faaliyetler ile parti kadrolarının eğitimi ve bu eğitimde genel teorik konular dışında, parti yaşamı, konspirasyon, disiplin, yığınlar içinde çalışma v.b. konuların eğitim konusu olarak işlenmesiyle kadroların iktidara karşı doğru mücadele yöntemlerinin özümsemesini sağlamamız şarttır. Demek ki, ilkeler ve kurallar kadar, onların hazmedilmesi, bilince çıkarılması ve pratikte sınanması da aş değerinde önem taşımaktadır. Değilse bu ilke ve kurallar kağıt üzerinde kalacaktır.

İkincisi; örgütsel ve tüzüksel ilke ve kurallarımız temelinde savaşıma yeteneğini yükselten kadrolar, bunun sonucunda yığınlar arasında parti çalışması için temel parti örgütlerinin ve tek tek komünistlerin sahip olması gereken meziyet ve nitelikleri kavramış olduklarından, bunun doğal sonucu olarak yığınlar içinde parti çalışmasının yol ve yöntemlerini de doğru olarak uygulama olanağına sahip olacaklardır. İşin başı budur.

Her yoldaş ve sempatzanımızın doğal

yaşam ve üretim çevresinde sağlıklı, alçakgönüllülük, samimiyet ve mesafeli olarak kurduğu ilişkiler olmalıdır. Yoldaş ve sempatzanlarımız, ülke ve dünya sorunları ile ilgili, güncel gelişmeler ile ilgili, çevreleri ile görüşme ve tartışmalar geliştirdiğinde o topluluk içinde iz bırakmalıdırlar, saygı uyandırmalıdırlar. Kendi görüşlerini dile getirmeden, etrafındakilerin görüşlerini algılamaya çalışmalı, sadece kendileri konuşmamalı, uzun nutuklarla çevrelerindeki kendilerinden uzaklaştırmamalıdırlar. Hem "çok bilmişlik" ve ukalalık tehlikelidir, hem de farklı görüşlere karşı toleranssız davranış sağlıklı değildir. Unutmayalım ki, burjuva ideologları, eğitim, kültür ve toplumsal baskı altında şekillenmiş ve kazanmamız gereken bir toplulukla muhatap oluyoruz. Burada komünist olmanın meziyet ve niteliklerinin önemi ortaya çıkıyor.

Kuşkusuz ki, bütün konuşma, görüşme ve sohbetlerimiz salt politik ve sosyal tartışmalar üzerinden gerçekleşemez. Onları ustaca toplumsal sorunların çözümüne yöneltmek, onun araçlarını yaratma konusunda çevremizdeki muhatapların da fikir ve düşüncelerini alarak ortak öneriler geliştirmek her bir komünistin görevidir. Komünistler sendikalarda çalışırlar, fabrikalarında sendikacı olmadan sendika örgütlenmesi de yaparlar, gerektiğinde sendikalı olurlar, hatta yönetici de seçilebilirler. Ancak bir komünist önce partilidir, sonra sendikacıdır. Tabii ki sendikacılık yapacaktır, ama o görevi de bir partililik bilinci ile yerine getirecek, sendikasını güçlendirecek ama hiç bir zaman sendikacılık yapmak için sendikacı olmayacaktır.

Semt, mahalle ve köylerde, kahvelerde, yerel derneklerde, yöre derneklerinde, toplumsal örgütlenmenin tüm alanlarında işyerinde çalışma yürüten bir komünist gibi, güncel, ekonomik, demokratik, sosyal sorunlar temelinde çalışmalar yürütecek, güncel politik tartışmalara katılacak ve muhtarlıklar, belediyeler, kaymakamlıklar nezdinde sorunların çözümünü yönünde adımlar atılmasını sağlayacaktır. Bu aşamadan sonra, gericı belediye ve kaymakamlıklar, duyarsız kalacaklarından, sorunları ele almayacaklarından, yerel halk ve onların ileri unsurları devlet kurumları ile karşı karşıya geleceklerdir. Belediyelerin ileri güçlerin etkisinde veya kontrolünde olduğu yerlerde ise belediyeler ile birlikte yürütülecek çözüm odaklı çalışmalar ile yerel halk ilericı, devrimci fikirler ile tanışacak ve yakınlaşacaktır.

Bu tarz günlük çalışmalar yürütülürken, işyeri, semt, mahalle ve köylerde, o yerelin ihtiyacına göre tüketim veya üretim kooperatifleri, imece tarzı çalışmalar, kadın dernekleri, çocuk yuvaları, gençlik merkezleri, spor ve kültür dernekleri, okuma-yazma, dikiş-nakiş, ev ödevlerine yardım, lise ve üniversitelere hazırlık kursları, işçi dayanışma dernekleri v.b. niteliklerde araçlar yaratılma koşulları doğacaktır. Yığın çalışmasının bir biçimi olarak, işyerlerinde sendikal çalışma gibi, semt, mahalle ve köylerde bu tür örgütlenmeler, bizzat yerel halkın ileri unsurlarının katılımı ve öncülüğünde yaşama geçirilmelidir. İşyerlerinde sendikalar nezdinde ise tüketim kooperatifleri, yardımlaşma ve dayanışma sandıkları oluşturmak mümkündür.

Bu tür araçlar yaratılması, yazımızın birinci bölümünde değindiğimiz, AKP'nin aile ve hanelere devlet olanakları ile gerçekleştirdiği maddi, manevi, tüketim maddeleri, yakacak ve beyaz eşya yardımlarının alternatifleri olabilir. İnsanlar kuşkusuz ki hanelerine devlet tarafından yapılacak çeşitli maaş adları altındaki maddi yardımları reddetmeyeceklerdir. Etmeleri de gerekmiyor. Ama bu yardımlar, onların AKP veya diğer burjuva partilerine oy desteği vermelerinin de gerekçesi olmaktan çıkacaktır.

İşyerlerinde sendikal, yerelerde komünal örgütlenmelerin bu derece önemi vardır. Bu çalışmaları da tasarlayacak, kararını alacak, oluşturmaya katkı sağlayacak, yönlendirecek ve denetleyecek olan partimizin temel örgütleri olacaktır. Tek tek yoldaş ve sempatzanlarımız olacaktır. Araçlar ve yöntemler konusunda öneriler geliştirilebilir. Araçlar yerelden yerele, bölgeden bölgeye farklılık da gösterebilir. Önemli olan komünist çalışmanın mantığını yakalamak ve uygulamaktır. Bu örneklerle biz bu olguyu bilince çıkarmaya çalıştık.

Bu noktada bazı parti örgütlerinden bize ulaştırılan deneylerden söz etmek istiyoruz. Yaşanmış bir örnek verelim. Karadeniz'in büyükçe bir ilçesinin bir mahallesinde daha önceki tüm seçimlerde birinci parti olarak CHP, ikinci parti olarak MHP, üçüncü parti olarak daha önce AP, ANAP, DYP, bugün de AKP'nin oy aldığı bir oy dağılımı. 7 Haziran seçimlerinde de HDP dördüncü parti olarak yüzde 2,5 gibi bir oy oranı yakalamış, bu da 44 seçmene tekabül ediyor. 1760 seçmenli bir mahalleden söz ediyoruz. Bu mahallede de iki yerde sandık kuruluyor. 1 Kasım seçimlerinde AKP bu mahallede birinci parti çıkıyor ve ikinci, üçüncü,

AKP'ye Karşı Mücadele... (2. sayfadan devam)

dördüncü parti ile arasında ciddi oy farkı oluyor.

Bunu nasıl sağladıklarını rapor etmiş yoldaşlarımız. AKP bakmış ki, cami imamı, muhtar ve öğretmenlerin oy çalışması ile sonuç değişmiyor, bir yerde tıkanıp kalıyor, imam, muhtar ve öğretmenin verdiği bilgi temelinde MHP ve CHP'ye oy devşiren lider nitelikli ve seçmenleri arasında sevilen kişilerin evine mahallenin bağlı olduğu ilin milletvekilini gönderiyor. Vekil, habersiz olarak ayrı günlerde bu iki kişinin evine ziyarete gidiyor. Ziyaret sırasında hiç politika konuşulmuyor. Ama geleneksel misafirperverlik değerlerine sadık olan ev sahibi konu, komşusunu, seçmenlerinin bazı ileri gelenlerini aniden "vekil geldi" diye eve davet ediyor. Yeniliyor, içiliyor, sohbet ediliyor. Bu ziyaretlerden sonra mahallenin köstebek yuvasına dönmüş yolları asfaltlanıyor, gıda yardımı ve okul çocuklarına defter, kalem, pergel takımları hediye ediliyor. Sonuç olarak AKP sandıklardan birinci çıkıyor. Seçmenler AKP'li olmadıkları halde, Erdoğan ve Davutoğlu'na kızdıkları halde, yapılan ziyaret sonucunda kendilerine değer verdiklerini değerlendirerek bu kararı veriyorlar. Çünkü onlar için AKP, CHP, MHP arasında bir fark yok. Bunu da bu şekilde ifade ediyorlar.

Bir başka örnek İç Anadolu'dan. Buraya kadar anlattıklarımızın benzeri uygulanıyor. Ve sonuç yine aynı. Seçmenler kime, niye oy verdiklerini dahi ayırt edemiyorlar. "Neden AKP'ye, Erdoğan'a oy verdin?" sorusu sorulduğunda, "Ben AKP'ye ve hırsıza oy vermedim, AMPUL'e verdim" diyebiliyorlar.

Bu tür örnekler çoğaltılabilir. Her bölgede bu ve benzeri örnekler yaşandığı kesin. Fakat belirleyici olan bu örneklerden bizlerin nasıl bir sonuç çıkaracağıdır.

1) Yerel çalışma, semt, mahalle ve köy çalışması sokak sokak yürütülmelidir. Burada seçim sözü konusu olmayabilir. Bu tarz çalışma sürekli günlük çalışmamız haline gelmelidir.

2) İnsanlarla ilişki, sohbet, ziyaret çok belirleyicidir. Halklarımız geleneksel örf ve adetleri temelinde misafire değer veriyor ve kapısını kapatmıyor.

3) Bu çalışmaları ve ziyaretleri gerçekleştirmek için yerel ekonomik, demokratik, sosyal sorunlara hakim olmamız ve onların yerel halk ile birlikte çözümü konusunda projeler geliştirmemiz gerekiyor. Bu girişimlerimiz, devlet daire ve kurumları karşısında başvuruda bulunmak ve onların gerçekleştirilmesi

yönünde takibi de olabilir. Son tahlilde yerel halk bu çalışmayı kimin yürüttüğüne bakacak duruma getirilmeli ve o değerlendirme temelinde bize karşı yaklaşımını şekillendirmelidir.

4) Bu çalışmaların içinde araçlar yaratarak, süreçleri kalıcı hale getirmeliyiz.

5) Eski veya yeni, tüm yoldaş ve sempatanlarımız kendi yaşam alanlarında bu ilişki ve çalışmaları doğal günlük yaşamlarının bir parçası haline getirmelidirler.

6) Parti örgütlerimiz bu çalışmaların yönlendiricisi ve denetleyicisi olmalıdır. Henüz örgütü olmayan yerelerde partili ve sempatanlar çalışma gruplarında bir araya gelerek örgütlenme sürecini geliştirmelidirler.

Üretim birimlerinde bu tür çalışmalar, işyerlerinin sorunları temelinde sendikal alanda yürütülmeli, ancak buna ilave olarak bu çalışmalar işyerleri ile sınırlı kalmamalı, mesai saatleri dışında ve tatil günlerinde, işçilerin evlerine yapılacak ziyaretler ve mahallelerine gidilerek yapılacak sohbetlerle geliştirilmelidir. Bir fabrikanın işçileri, işyerine yakın bir semt veya mahallede toplu olarak ikamet ediyorlarsa, işyeri sendika çalışması ile yerel komünal çalışmaların kimi unsurları birlikte ele alınmalıdır.

12 Eylül öncesinde, kırsal alanda Köy-Koop ve Köy-Der'ler, metropollerde yerelerde Halk-Koop'lar, sendikal alanda Mipaş ve benzeri kooperatif tarzı işletmeler, toplumsal nitelikli şirketler ve örgütlenmeler yığınların örgütlenmesinde değerli adımların atılmasına katkıda bulunmuşlardır. Aynı deneyleri tıpa tıp uygulamak veya değişen koşulları göz önüne almadan çalışma planlanmasını değil, geçmiş deneyim ve birikimlerimizden sonuçlar çıkararak, günümüz koşullarına ve olanaklarımıza uygun örgütlenme araçları yaratılmasını öngörüyoruz ve uyguluyoruz.

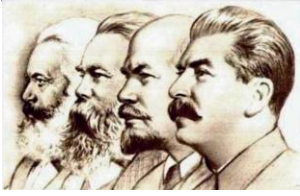
Bütün bu çalışmalar, AKP'ye ve işbirlikçi oligarşik devlet yapısına karşı yürütülecek mücadelede atılması gereken somut ve kalıcı adımlardır. Kalıcıdır ve süreklidir, çünkü yığınlar içinde kök salmayı ve bu çalışmalar içinde partimizin örgütleyici, yönlendirici rolünü artırmaya, işçi sınıfını, yoksul emekçi halkları bilinçlendirmeye ve kazanmaya neden olur. Çakılacak herhangi bir kıvılcım veya yakılacak bir devrim ocağının gelişimi, yayılması ve ayaklanma düzeyine yükselmesi, ancak ve ancak bu tür sabırlı, bilinçli, planlı, günlük parti çalışmaları ile mümkün olur. AKP'nin kullandığı tüm

olanaklar, seçmenlerine gittiği yöntemler böylesi çalışmalarla etkisizleştirilebilir. Ve unutmamız gerekir ki, bu çalışmalar dönemsel çalışmalar değil, komünist çalışmanın sürekli ve kalıcı tarzıdır. Merkezi yayın organlarımız, eğitim büromuz, ideolojik büromuz, örgüt büromuz, kısacası partimizin bütün gövdesi işyerlerinde sendikal, yerelerde komünal çalışmalar içinde görevlerini yerine getirerek sınıf savaşımını ileri aşamalara taşıyacaktır. Başka yol yoktur. Bugün AKP'ye, yarın başka bir burjuva iktidarına, diktatörlüğe ve işbirlikçi oligarşik devlete karşı mücadelede başarı bu niteliklere sahip parti çalışmasından geçer. Onun için AKP'ye karşı mücadele dediğimizde, öncelikle partimizin örgütlenmesini başa almamız temel görevimiz oluyor.

Partimiz yasaklı olduğu için, bu görevi yerine getirmekte farklı yöntemler ve araçlar kullanmamız gerekiyor. Ancak, aslolan yine de üretim ve yerleşim alanlarında kurulacak temel parti örgütleridir.

Temel parti örgütleri illegalitenin gerektirdiği tüm konspiratif önlemleri uygulayarak çalışıyor, yığınlar arasında kendi çalışmalarını parti üyeleri dışında yandaş ve sempatanlar ile besliyor, daha önce sözünü ettiğimiz farklı legal araçlar ile parti çekirdeğinin etrafında sınıfın mümkün olan en geniş kesimini söz konusu üretim yeri veya yerleşim alanında dolaylı olarak parti çalışmasının ögesi haline getiriyorlar. Bu çalışma yürütülürken, konspiratif çalışmayı çok iyi bildikleri halde, yaşadıkları süreçler gereği deşifre olmuş, yüzlerce deneyden geçmiş öncü kadrolarımız illegal çekirdeğin etrafında legal çalışmada belirleyici görevler üstlenmektedirler.

Deneyli ve sinanmış kadrolar ile genç dinamik ve komünist düşünceye yönelen devrimci gençlerin pratiklerinin birleşmesi partimizin gelişmesi için olağanüstü bir enerji yaratmaktadır. Deneyli ve sinanmış, 70'li, 80'li yılların ana kadroları, dönemin öncü işçilerinin üzerine bu süreçte önemli görevler düşmektedir. Mahalle ve semtlerdeki demokratik toplumsal örgütlenmeler ile üretim alanlarında sendikal çalışmalarda bu iki kuşağın birlikteliği AKP'nin ve işbirlikçi oligarşinin korkulu rüyasıdır. Rüyalarını gerçeğe çevirmek ise parti kadrolarının onurlu görevidir. AKP'ye karşı mücadeleyi bu örgütsel çerçevede ele alıyoruz. Daha güçlü TKP, ülke politikasına müdahil bir TKP ve Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti hedefimize ulaşmak, böylesi küçük ama ilkeli, günlük ve sürekli parti çalışmalarımız ile gerçeğe dönüşecektir.

Leninizm'in Temelleri Üzerine (2) Sverdlov Üniversitesi'nde Verilen Konferanslar Nisan 1924

o J. STALİN

(Önceki sayıdan devam)

II. YÖNTEM

Yukarıda, bir yanda Marx ve Engels ile öte yanda Lenin arasında, II. Enternasyonal oportünizminin hakim olduğu tüm bir zaman diliminin yattığını söyledim. Tam doğru olmak için, kastettiğim, oportünizmin biçimsel hakimiyeti değil, gerçek hakimiyeti olduğunu eklemeliyim. Biçimsel olarak, II. Enternasyonal'in başında "imanlı" Marksistler, "Ortodokslar" duruyordu Kautsky ve diğerleri. Gerçekte ise II. Enternasyonal'in esas çalışması oportünizm çizgisini izliyordu. Oportünistler, uyarlamacı, küçük-burjuva nitelikleri yüzünden kendilerini burjuvaziye uyarladılar; "Ortodokslar" ise, oportünistlerle "birliği korumak" uğruna, "partide barış" uğruna kendilerini oportünistlere uyarladılar. Böylece, burjuvazinin politikası ile "ortodokslar"ın politikası arasındaki devre tamamlandı, ve sonuç oportünizmin hakimiyeti oldu.

Bu dönem, kapitalizmin görece barışçıl bir gelişme dönemi idi; emperyalizmin felaketi çelişkilerinin henüz tüm belirginliğiyle gün yüzüne çıkmadığı, işçilerin iktisadi grevlerinin ve sendikaların aşağı yukarı "normal" bir şekilde geliştiği, seçim kampanyalarının ve parlamento gruplarının "baş döndürücü" başarılar sağladığı, yasal mücadele biçimlerinin göklere çıkarıldığı ve yasal araçlarla kapitalizmin "işinin bitirilebileceğine" inanıldığı; kısacası, II. Enternasyonal partilerinin yağ bağladığı ve devrim üzerine, proletarya diktatörlüğü üzerine ve kitlelerin devrimci eğitimi üzerine ciddi bir şekilde düşünme isteğinde olmadıkları bir savaş öncesi dönemdi.

Bütünlüklü bir devrimci teori yerine, kitlelerin yaşayan devrimci mücadelelerinden kopuk, çürük dogmalara dönüşmüş birbiriyle çelişen teorik önermeler ve teori parçacıkları. Dış görünüşü kurtarmak için elbette arasına Marx'ın teorisi anılıyordu, ama bu ancak onun canlı, devrimci ruhunu koymak için yapılıyordu.

Devrimci bir politika yerine porsumuş bir darkafalılık ve aşağılık bir politika cambazlığı, parlamenter diplomasi ve parlamenter kombinasyonlar. Dış

görünüştü kurtarmak için elbette "devrimci" kararlar ve şiarlar kabul ediliyordu, ama bu yalnızca bunları rafa kaldırmak için yapılıyordu.

Partiyi kendi hataları temelinde eğitmek ve ona doğru bir devrimci taktik öğretmek yerine acil sorunlardan kasten kaçınma, bunların üstünü örtüp kapatma. Dış görünüşü kurtarmak için elbette sakıncalı sorunlara da arada bir değinmeye kimsenin itirazı yoktu, ama bu yalnızca meseleyi herhangi bir "esnek" kararlarla halletmek için yapılıyordu.

İşte II. Enternasyonal'in fizyonomisi, çalışma yöntemleri, cephaneliği böyleydi.

Bu sırada emperyalist savaşların ve

proletaryanın devrimci savaşlarının yeni bir dönemi yaklaşıyordu. Eski mücadele yöntemlerinin, mali sermayenin mutlak egemenliği karşısında apaçık yetersiz ve etkisiz kaldığı görülüyordu.

II. Enternasyonal'in tüm faaliyetini, tüm çalışma yöntemlerini gözden geçirmek ve darkafalılık, dar görüşlülük, politika cambazlığı ve hainliğin, sosyal-şovenizm ve sosyal-pasifizmin kökünü kurutmak gerekiyordu. II. Enternasyonal'in tüm cephaneliğini gözden geçirmek, paslı ve çürük olan herşeyi bir kenara atmak ve yeni tür silahlar edinmek gerekiyordu. Böyle bir ön çalışma olmaksızın, emperyalizme karşı savaşa çıkmak boşunaydı. Bu ön çalışma olmaksızın, proletarya, yeni devrimci savaşlara yeterince donanmamış olarak, ya da hiç dona-tımsız girmek tehlikesiyle karşı karşıya idi.

II. Enternasyonal'in Augias ahırlarını genel denetimden geçirmek ve genel temizliğini yapmak şerefi Leninizme düştü.

İşte Leninizmin yöntemi bu koşullar altında doğdu ve biçimlendi. Bu yöntemin talepleri nelerdir?

Birincisi, II. Enternasyonal'in teorik dogmalarının, kitlelerin devrimci mücadelesinin ateşinde, canlı pratiğinde sınanması, yani teorinin ve pratiğin bozulmuş olan birliğinin yeniden kurulması, bu ikisi arasındaki uçurumun giderilmesi; çünkü devrimci teoriyle silahlanmış gerçek bir proletarya partisini yaratmak ancak böyle mümkündür.

İkincisi, II. Enternasyonal partilerinin politikasının, şiarlarına ve kararlarına (ki bunlara inanılmamalıdır) bakarak değil, tam tersine, yaptıklarına, eylemlerine bakarak sınanması; çünkü proletarya kitlelerinin güvenini kazanmak ve buna layık olmak ancak böyle mümkündür.

Üçüncüsü, tüm parti çalışmasının, kitleleri devrimci mücadeleye eğitime ve hazırlama bakış açısıyla, yeni, devrimci bir tarzda yeniden örgütlenmesi; çünkü kitleleri proleter devrime hazırlamak ancak böyle mümkündür.

Dördüncüsü, proletarya partilerinin özelleştirisi, kendi hataları temelinde eğitilmesi ve yetiştirilmesi; çünkü partinin gerçek kadrolarını ve gerçek önderlerini yetiştirmek ancak böyle mümkündür.

İşte Leninizmin yönteminin temeli ve özü budur. Bu yöntem pratikte nasıl uygulandı?

İkinci Enternasyonal oportünistlerinin sürekli yineleyip durdukları bir dizi teorik dogma vardır. Bunlardan birkaçını ele alalım.

Birinci dogma: proletaryanın iktidarı hangi koşullar altında ele geçirebileceğine ilişkindir. Oportünistler, proletaryanın, ülkede çoğunluğu oluşturmadığı takdirde, iktidarı ele geçiremeyeceğini ve geçirmemesi gerektiğini iddia ediyorlar. Kanıtın izi yok, çünkü bu saçma tezi teorik ya da pratik olarak gerekçelendirmek mümkün değildir. "Varsayalım ki, bu böyledir", diye yanıtıyor Lenin bu II. Enternasyonal baylarını; Ama nüfusun azınlığını oluşturan proletaryaya, emekçi kitlelerin muazzam çoğunluğunu çevresinde toplama olanağını sağlayan bir tarihi durum ortaya çıktığında (savaş, tarım

Leninizm'in Temelleri Üzerine...(4. sayfadan devam)

bunalımı vs.) ne olacak, niçin proletarya o zaman iktidarı ele geçirmesin? Proletarya, sermaye cephesini yarmak ve genel sonucu hızlandırmak için, elverişli uluslararası ve iç durumdan neden yararlanmasın? Marx, daha geçen yüzyılın ellili yıllarında, Almanya'da proletarya devrimi, eğer deyim yerindeyse, "Köylü Savaşı'nın bir çeşit ikinci baskısı" ile desteklenebilirse, işlerin "mükemmel" olacağını söylememiş miydi? O sıralar Almanya'daki proleterlerin sayısının, örneğin 1917 yılında Rusya'da olduğundan nispeten daha az olduğunu bütün dünya bilmiyor mu? Rus proleter devriminin pratik deneyimi, II. Enternasyonal kahramanlarının pek sevdikleri bu dogmanın, proletarya için hiçbir yaşamsal önemi olmadığını göstermemiş midir? Kitlelerin devrimci mücadelesinin pratik deneyiminin bu çürük dogmayı çürüttüğü ve yaktığı açık değil midir?

İkinci dogma: Proletarya, ülkenin yönetilmesini örgütleyebilecek, kültür bakımından ileri ve yönetimde deneyimli yeterli sayıda kadrodan yoksun ise, iktidarı koruyamaz; bu kadrolar ilkönce

kapitalizm koşulları altında yetiştirilmelidir, iktidar ancak bundan sonra alınabilir. Varsayalım ki, bu böyledir, diye yanıtıyor Lenin. "Ama bu iş, ilkönce iktidarın devralınması, proletaryanın gelişmesi için elverişli koşulların yaratılması ve bundan sonra her adımda yedi fersah katederek emekçi kitlelerin kültür seviyesinin yükseltilmesi, işçiler arasından önder kadrolar ve yönetim kadrolarının yetiştirilmesine doğru ilerlemek şeklinde niçin yapılamayacak olsun?" Rusya'nın pratik deneyimi, işçiler arasından önder kadroların, proletaryanın iktidarı altında, kapitalizmin iktidarı altında olduğundan yüz kez daha hızlı ve daha esaslı bir şekilde geliştiğini göstermemiş midir? Kitlelerin devrimci mücadelesinin pratik

deneyiminin, oportünistlerin bu teorik dogmasını da acımasızca yaktığı açık değil midir?

Üçüncü dogma: Siyasi genel grev yöntemi, proletarya için kabul edilemez birşeydir, çünkü teorik olarak savunulamaz (bakınız Engels'in eleştirisi), pratikte tehlikelidir (ülkenin iktisadi yaşamının normal seyrini bozabilir ve sendikaların kasalarını boşaltabilir), ve proletaryanın sınıf mücadelesinin esas biçimi olan parlamenter mücadele biçimlerinin yerini tutamaz. Pekâlâ, diye yanıtıyor Leninistler, ama Engels önce her genel grevi değil, yalnızca genel grevin belli bir türünü, yani anarşistlerin, proletaryanın siyasi mücadelesinin yerine önermiş oldukları, anarşistlerin iktisadi genel grevini eleştirmiştir bunun siyasi genel grev yöntemi ile ne ilişkisi vardır? İkincisi, parlamenter mücadele biçiminin, proletaryanın esas mücadele biçimi olduğu nerede ve kim tarafından tanımlanmıştır? Devrimci hareketin tarihi, parlamenter mücadelenin, proletaryanın parlamento dışı mücadelesinin örgütlenmesi için bir okul ve yardımcı araç olduğunu, kapitalizm altında işçi hareketinin temel sorunlarının şiddet yoluyla, proletarya kitlelerinin dolaysız mücadelesi yoluyla, genel grevi, ayaklanması yoluyla çözüldüğünü göstermiyor mu? Üçüncüsü, parlamenter mücadelenin yerine siyasi genel grev yönteminin geçirileceği sorununa nasıl varılmıştır. Siyasi genel grev yanlıları, parlamenter mücadele biçimlerinin yerine parlamento dışı mücadele biçimlerini geçirmeyi nerede ve ne zaman denemişlerdir? Dördüncüsü, Rusya'daki devrim, siyasi genel grevin, proletarya devriminin muazzam bir okulu ve kapitalizmin kalelerine taarruzun arifesinde proletaryanın en geniş kitlelerinin seferber edilmesi ve örgütlenmesi için vazgeçilmez bir araç olduğunu acaba göstermemiş midir? Öyleyse, iktisadi yaşamın normal seyrinin bozulması üzerine ve sendika kasaları üzerine darkafalı sızlanmalar niye? Devrimci mücadelenin pratik deneyiminin, oportünistlerin bu dogmasını da parçaladığı açık değil midir?

İşte bunun için Lenin, "**devrimci teori bir dogma değildir...**", o "**ancak gerçekten kitlese bir hareketin ve gerçekten devrimci bir hareketin pratiğiyle sıkı sıkıya bağ içinde kesin biçimini alır**" demiştir ("Sol" Radikalizm Bir Çocukluk Hastalığı), çünkü teori, pratiğe hizmet etmelidir, çünkü "teori, pratiğin ortaya koyduğu sorunlara yanıt vermelidir" ("Halkın Dostları"), çünkü teori, pratik deneyimler temelinde sınanmalıdır.

İkinci Enternasyonal partilerinin siyasi şiarlarına ve siyasi kararlarına gelince, devrim karşıtı faaliyetlerini parlak devrimci şiarlarla ve kararlarla örtün bu partilerin siyasi pratiğinin tüm sahteliğini ve tüm kokuşmuşluğunu anlamak için, "Savaş karşı savaşı" şiarının tarihçesini anımsamak yeter. Emperyalistlerin, savaş çıkartmaya cüret ettikleri takdirde, ayaklanmanın bütün dehşetiyle tehdit edildikleri, ve tehdit edici "Savaş karşı savaşı" şiarının tarihçesini anımsamak yeter. Emperyalistlerin, savaş çıkartmaya cüret ettikleri takdirde, ayaklanmanın bütün dehşetiyle tehdit edildikleri, ve tehdit edici "Savaş karşı savaşı" şiarının atıldığı II. Enternasyonal'in Basel Kongresi'ndeki tantanalı gösterileri herkes anımsar. Ama belli bir zaman sonra, savaşın başlangıcından hemen önce, Basel kararının rafa kaldırıldığını ve işçilere yeni bir slogan verildiğini, kapitalist anavatanın şan ve şerefi uğruna birbirlerini boğazlamaları sloganının verildiğini kim anımsamaz? Devrimci şiarların ve kararların, eylemlerle gerçekleşmedikçe boş para etmediği açık değil midir? Oportünist politika cambazlarının tüm alçaklığını ve Leninizmin yönteminin tüm büyüklüğünü anlamak için, emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme Leninist siyaseti ile, II. Enternasyonal'in savaş sırasındaki hain siyasetini karşı karşıya koymak yeter. Bu noktada Lenin'in "Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky" adlı kitabından, Lenin'in, II. Enternasyonal'in önderi Kautsky'nin, partileri eylemleriyle değil, bilakis kağıt üzerinde kalan şiarlarına ve belgelerine bakarak değerlendirmek şeklindeki oportünist çabasını şiddetle eleştiren bir pasajı aktarmaktan kendimi alamayacağım:

"Kautsky, bir şiar ilan etmenin sanki herhangi birşeyi değiştirdiğini sanmakla... tipik küçük-burjuva, darkafalı bir siyaset gütmektedir. Burjuva demokrasininin tüm tarihçesi, bu hayali çürütmektedir; burjuva demokratları halkı aldatmak için, istenen bütün 'şiarları' daima ilan etmişlerdir ve etmektedirler. Önemli olan, onların içtenliğini sınamaktır, sözleri ile eylemlerini karşılaştırmaktır, idealist ya da şarlatanca lafazanlıklarla yetinmemek, bilakis sınıf gerçekliği temeline varmaktır." (Bkz. Lenin, Bütün Eserler, Cilt 23, s. 486.)

İkinci Enternasyonal partilerinin özeleştirisi korkusunun; hatalarını gizlemek, "sakıncalı" sorunları örtbas etmek, herşey yolundaymış gibi yaparak eksikliklerini örtmeye çalışmak âdetlerinin; canlı her düşünceyi körelten ve partinin kendi hataları temelinde devrimci eğitimine

Leninizm'in Temelleri Üzerine...(5. sayfadan devam)

gem vuran, Lenin tarafından alaya alınan ve ipliği pazara çıkarılan bu âdetin burada sözünü bile etmiyorum. Lenin, "Sol Radikalizm" adlı yapıtında, proletarya partilerinde özeleştirici üzerine şöyle yazıyordu:

"Siyasi bir partinin kendi hatalarına karşı tavrı, bu partinin ciddiyetinin ve sınıfına ve emekçi kitlelere karşı yükümlülüklerini gerçekten yerine getirmesinin en önemli ve en emin kıstaslarından biridir.

Hatayı açıkça kabullenmek, nedenlerini ortaya çıkarmak, hataya yol açan koşulları tahlil etmek, hatayı ortadan kaldırmanın yollarını özenle araştırmak işte ciddi bir partinin belirtileri bunlardır, yükümlülüklerini yerine getirmenin, yani sınıfı ve sonra kitleyi de eğitmenin ve yetiştirmenin yolu budur." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 10, s. 91.)

Bazıları, kendi hatalarını ortaya

çıkarmanın ve özeleştirici yapmanın tehlikeli olduğunu, çünkü bunların düşman tarafından proletarya partisine karşı kullanılabileceğini söylüyorlar. Lenin bu türden itirazların önemsiz ve tamamıyla yanlış olduğu görüşündeydi. Partimizin henüz zayıf ve çelimsiz olduğu bir sırada, daha 1904'te, "Bir Adım İleri, İki Adım Geri" adlı yazısında bu konuda şöyle yazıyordu:

"Onlar (yani Marksistlerin hasımları / St) bizim ihtilaflarımıza sinsice gülüyorlar ve oh çekiyorlar; onlar elbette, Partimizin eksikliklerini ve yetersizliklerini konu edinen benim broşürümden, tek tek pasajları, kendi amaçları için bağıntısından koparmaya çalışacaklardır. Rus sosyal-demokratları, daha şimdiden, böylesine ufak tefek şeylerden tedirgin olmayacak ve bunlara rağmen özeleştirici çalışmasını ve işçi hareketinin büyümesiyle hiç şüphesiz ve kaçınılmaz olarak üstesinden gelinecek olan kendi eksikliklerini

acımasızca açığa çıkarmayı sürdürecektir kadar savaşta çelikleşmişlerdir." (Bkz. Lenin, Seçme Eserler, C. 2, s. 410.)

İşte Leninizmin yönteminin karakteristik özellikleri genel olarak bunlardır.

Lenin'in yönteminde var olan şey esas olarak daha Marx'ın öğretisinde vardı; o öğretisi ki, Marx'ın sözleriyle, **"özü itibarı ile eleştirici ve devrimci"**dir. Tam da bu eleştirici ve devrimci ruh, Lenin'in yönteminin tepeden tırnağa içine işlemiştir. Ama Lenin'in yönteminin, Marx'ın yönteminin basitçe yeniden kurulması olduğunu sanmak yanlış olur. Gerçekte ise Lenin'in yöntemi, Marx'ın eleştirici ve devrimci yönteminin, materyalist diyalektiğinin yalnızca yeniden kurulması değil, aynı zamanda somutlaştırılıp daha da geliştirilmesidir.

(Gelecek sayılarda devam edecektir)

Kürt Ulusal Demokratik Hareketi'nin Devrimci Hamlesi

o Mehmet KADIRGA

Savaş kızışarak yayılıyor. Savaşı kimin başlattığı artık önem arzetmiyor. Bunun değerlendirmesi sonra yapılacaktır. Şu kesindir ki, Dolmabahçe Mutabakatı sonucunda o mutabakatı yok sayan, 7 Haziran seçimlerinde yenilen devlet güçleri bu savaşı başlatmışlardır. Daha da geriye gidersek, bu savaş, 17-25 Aralık sürecinde Erdoğan'ın kendini ve iktidarını kurtarmak için Devlet güçleri ve TSK ile girdiği uzlaşmanın ürünüdür. Bu uzlaşmaya rağmen, Erdoğan, sözde barış sürecinden kendi cephesine yarar sağlayacağını planlarken, bu planın tutmadığını görünce düğmeye bastı. Devlet ve askerler de Erdoğan'ın hayal ürünü öngörüsünün sonucunu beklediler, kendisini sıkıştırmadılar. Çünkü, iddia ettiği gibi PKK'ye silah bırakıp likide etseydi onlar açısından da bir sorun yoktu.

Savaşı tetiklemek için nasıl yöntemler uygulandı, provokasyonlar mı yaratıldı, Ceylanpınar örneği ele alındığında farklı yorum, çelişkili açıklamalar, hatta suçlamaların olduğu bir gerçek. Fakat bunların artık hiç bir önemi yoktur.

Belirleyici olan devletin dialog ve müzakere sürecini bilinçli olarak bitirdiğidir. Yayınlanan tutanaklara bakıldığında, bu olasılığın Abdullah Öcalan tarafından da aylar öncesinden değerlendirildiği, herşeyin kendisiyle ve mücadeleyi fiilen yürüten yönetim kademeleri ile değerlendirilerek, bütün ayrıntılarına kadar görüşülüp planlandığı bir süreçte, sürecin yok sayılması durumunda kendisinin müdahil

olmayacağı, ölmüş bilinmesi gerektiği ve savaşın kızışacağı vurgusudur.

Buradan çıkan sonuç şudur; Diyalog ve Müzakere Süreci ile Barış'ın tesis edilmesi için bütün olanakları sonuna kadar değerlendirdik. Bu da yok sayılırsa, karşı tarafın niyeti kötüdür ve gelişmeleri savaş belirleyecektir.

Bu nedenlerden dolayı gereksiz tartışmalar yaratmanın anlamı yoktur. Hele Kürt Ulusal Demokratik Hareketi adına muhakemede bulunmak tamamen yersizdir. Baskı altında olan, imha edilmek istenen, bütün görüşme süreçlerini bire bir somut olarak yaşamış bir hareket kendi kararlarını da verme özgürlüğüne ve hakkına sahiptir. Bütün bu süreçle ilgili bilgi ve şahitlikler de, bizzat devletin muhatabı olan Kürt Ulusal Demokratik Hareketi'nin elindedir.

Konunun diğer bir yanı, Türkiyeli devrimci örgütlenmelerin, Kürt Ulusal Demokratik Hareketi'nin verili durumda başlattığı devrimci hamlenin, Türkiye'de devrimci mücadeleye zarar verdiği yönündedir. Bu görüşe itirazımız var. Birincisi; KUDH'i bu hamleyi her şey yolunda ilerlerken

başlatmadı. Düşmanın saldırıları karşısında savunma amaçlı başlatmak durumunda kaldı. İkincisi; Savunma amaçlı hamle, saldırı nitelikli bir hamleyle dönüşmezse sonuç alıcı olmaz. Düşmanın belirlediği çerçevede sıkışır kalır ve KUDH'ne zarar verir. Üçüncüsü; Hiç bir devrimci gücün KUDH'ne akıl vermek, hele hele hiza vermek gibi bir

Kürt Ulusal Demokratik Hareketi'nin... (3. sayfadan devam)

görevi yoktur, olamaz. Dördüncüsü; Türkiye Devrimci Hareketi bu devrimci hamlenin kendi saflarında değerlendirmesini doğru yaparsa, bu kıvılcımın Kürdistan dışındaki bölgelere sıçramasını da sağlayabilir. Bu konuya kafa yoracağına, eleştiri okunu KUDH'ne yönlendirmesi anlaşılır bir tavır değildir.

Lenin der ki; **"Ayaklanmayla asla oyun oynama, ama bir kez onu başlatınca, sonuna kadar gitmek zorunda olduğunuzu tam olarak bilmek zorundasınız."**

Tayin edici yerde ve tayin edici anda büyük bir güç üstünlüğü yoğunlaştırılmak zorundadır, çünkü aksi takdirde daha iyi eğitilmiş ve örgütlenmiş olan düşman, ayaklanmacıları yok edecektir.

Ayaklanma başlar başlamaz, en büyük kararlılıkla davranmak ve her halükârda ve mutlaka saldırıya geçmek gerekir. 'Savunma, silahlı ayaklanmanın ölümüdür.'

Düşmanı gafil avlamaya ve birliklerinin dağılık olduğu anı yakalamaya çalışmak gerekir.

Küçük de olsa günbegün (eğer bir şehir söz konusuysa, her saat de denebilir) başarı kazanmak ve bu sayede ne pahasına olursa olsun 'moral üstünlüğü' korumak gerekir." (Bkz. Lenin, Tüm Eserler, C. 21, S.408. Rusça)

KUDH'nin uyguladığı bu Leninci yaklaşımdan başka bir savaşım yöntemi değildir. Ve KUDH bu koşullarda kimin ne yorum yapacağını, Kürdistan'daki sivil halk dahil, Türkiye'de değişik bölgelerde halkın nasıl değerlendirme yapacağını dikkate alamaz. Bu bir savaştır. Devletin imha saldırısına karşı savunma ile başlayan ve saldırıya dönüşen, sonuç almaya yönelik bir stratejidir. KUDH'i uluslararası koşulları, Orta-Doğu'daki durumu ve Türkiye'nin geçtiği süreçleri, güçler dengesini, olası sonuçları ayrıntılarıyla hesaba katarak bu kararı vermiş olmalıdır. Bundan başkası da bu denli deney sahibi savaşçı bir örgütlenmeden beklenemez.

Devrimci hamle stratejisi sadece

sonul amaca odaklanmış bir strateji olmayabilir. Bir hamlede savaş yöntemiyle sonuç da alınmayabilir. Ancak bu devrimci hamle devleti tekrar farklı bir yaklaşımla diyalog ve müzakere politikasına yönlendirebilir. Kaldı ki, savaşı başlatan devlet olmuştur ve kimse de KUDH'nden boynunu uzatıp, "gel baltayı vur" demesini beklememelidir.

Ankara'da gerçekleştirilen fedai eylemlerini değerlendirirken de bu bütünsellik içinde ele almalı ve bu eylemlerin Kürt gençliğinin içinde bulunduğu ruh halini, mücadele azmini, kendini feda etme bilincini bize anlatmasına katkıda bulunmalıdır. Kürdistan'da yaşanan vahşi terörün boyutlarını ve onun bu tür yansımaları olacağını anlamak zorundayız.

Mücadele sürecinde hata olmaz mı, olabilir. Ancak her hata veya başarının

kaynaklanmaktadır. Kendileri daha fazla küçük burjuva bir tabana dayanan bu hareketler, bir çıkış ve demokratikleşme olgusu olarak görmeye başlamak zorunda kaldıkları HDP'yi de destekleme zorunluluğunu görmüşlerdir. Ne ki, mücadele sadece barışçıl ortamlarda yürümüyor. İnişli-çıkışlı, kimi dönemlerde görece demokratik, kimi zaman da sert mücadele yöntemlerini içinde barındırıyor. Barışçıl ortam bozulduğu için ve dayandıkları taban bunun sebeplerini doğru irdelleyemediği için faturayı mücadele eden, direnen, bedel ödeyen hareketlere çıkarmak pek de doğru bir yaklaşım olmasa gerek.

KUDH'nin genel anlamıyla devrimci bir nitelik taşıdığı, sınıf mücadelesi açısından da anti-emperyalist, anti-kapitalist, demokratik, toplumsal ilerleme yönünde sınıfsal özellikler taşıdığını görmek ve algılamak zorundayız. Nitelik bu ise, Türkiye'de devrimci sınıf mücadelesi ile arasındaki bağı da kurmak zorundayız.

İdeolojik anlamda Türkiye halklarının milliyetçi, şoven, burjuva devlete bağımlı karakterini değiştirmek için, birinci planda işçi sınıfı ve yoksul emekçiler arasında çalışmalar geliştirmek

Türkiyeli devrimci güçlerin en önemli görevlerinden biridir. Bu görev salt Kürt halkının mücadelesinin anlaşılması için değil, Türkiye devriminin örgütlenmesi açısından da Türkiyeli devrimci sınıf güçlerinin ana görevidir. Bu bakış açısıyla yaklaşıldığında, eleştirmek yerine, biz neyi eksik yapıyoruz sorusunu kendimize sormak daha doğru olacaktır. Unutmayalım ki, Türkiye'de devrimci sınıf mücadelesinin gelişmesi ve yükselmesi, Türkiye'de sosyalizmin tesisi, Türkiye işçi sınıfının devrimci hareketi ile Kürt ulusal demokratik hareketinin birleşik mücadelesi ile mümkün olacaktır. Komünistler ve sosyalistler dışında, Türkiye'de toplumsal ilerlemeyi savunan devrimci-demokratik güçlerin, sosyal demokratların, anti-kapitalist dindarların, bu olguyu bilince çıkarmaları ve ona koşut mücadeleler içine girmeleri en başta Türkiyeli komünistlerin görevidir.

Bilen yoldaşın bir sözü ile bitirelim; **"Sınıf savaşımı İzmir'in Kordon boyundaki düz kaldırımlara benzemez".**

tartışılacağı doğru bir zaman, ortam ve muhatapları vardır. Kaldı ki, KCK'nin üst düzey yöneticileri kimi açıklamalarında son sekiz ayda yürütülen savaş, ilçelerde ilan edilen öz yönetimler, savunma amaçlı alınan önlemler, YPS güçlerinin durumu ile ilgili özeleştiri ve düzeltme de içeren noktalar da değişiyorlar. Türkiye'nin devrimci güçleri ile uyumu geliştirecek adımları atıyorlar. Karşılıklı görüş alışverişlerinde ve bilgilendirmelerde bulunuyorlar.

Bu bağlamda, söz konusu eleştirileri getiren Türkiyeli devrimci hareketlerin 7 Haziran seçimleri öncesi yaklaşımlarına bir göz atmak gerekir. Maalesef, 7 Haziran öncesi HDP'yi desteklemeyen güçlerdir bugün bu eleştirileri getirenler. Bu hareketler 7 Haziran başarısı sonucu tavırları değişmiş 1 Kasım seçimlerine yönelik HDP'yi desteklemişlerdir, ancak bunun nedeni HDP etrafında oluşan devrimci-demokratik oy ve destek potansiyelini görmüş olmalarından

Tek Ülke, Tek Sınıf, Tek Parti !

o İsmail Hakkı YORULMAZ

Bu ilkeyi sakın ola Erdoğan'ın tekleri ile karıştırmayalım. Biz çok daha eski, tarihsel geçmişi olan bir ilkeden söz ediyoruz. Komintern geleneğinin bugüne yansımalarıdır bu ilke. İki şekilde açıklanabilir. İlk anlamı, o dönemde Komintern'in karar ve girişimleri sonucunda tüm dünya ülkelerinde Komintern üyesi tek bir komünist parti kuruluşudur. Bu parti o ülkede Komintern'in, daha sonraki yıllarda ise SBKP'nin tek muhatabı idi. Partiler arası ilişkiler ise "kardeş parti" niteliğiyle bu çerçevede açıklanırdı. Komintern sonrası bu görevi SBKP üstlenmişti.

Sovyetler Birliği'nde 91 karşı-devriminden sonra uluslararası anlamda bu ilke bozulmamakla beraber, komünist partilerde çıkan tartışmalar, yaşanan bölünmeler, yeniden kuruluşlar sonucunda bir ülkede birden fazla partinin temsili de sağlandı. Bunun nedeni ise, tüm ülke komünist partilerini bağlayıcı, yönlendirici bir merkezin olmamasıdır.

Bu anlamda kimi ülkelerde komünizan eğilimi olup da kazanılmak istenen partiler de uluslararası toplantılara davet edildiler. Ancak ne olursa olsun, kardeş parti tanımlaması karşılıklı olarak komünist partilerin Merkez Komiteleri kararları ile belirlenir. Bu konuda belli karışıklıkların da olduğu sıradır.

Bugün komünist partiler arasında farklı görüş ve tartışmalar var. Bu farklılıkların giderilmesi konusunda ise çok başarılı olunduğu söylenemez. Bu görüş farklılıkları tabii ki maddi temellere dayanıyor. Sosyalizm için mücadelenin taktikleri ve stratejileri ile ilgili farklılıklar mevcut. Çin Halk Cumhuriyeti'ne, Küba'ya, Vietnam'a bakış açılarında farklılıklar var. Lenin'in Emperyalizm teorisi konusunda tartışmalar söz konusu. Dünya Sosyalist Sistemi'ne yönelik karşı-devrimin nedenleri konusunda farklı görüşler ve değerlendirmeler var. Bu konuların tümü bir yandan tartışılıp netleştirilmeyi, diğer yandan da söz konusu ülkelerdeki gelişmeleri görmeyi gerektiriyor. Emperyalizm konusundaki tartışma ise, strateji ve bağlaşıklıklar politikasını doğrudan etkilediğinden farklı bir önem arz ediyor.

Partimizin bu konulardaki görüşlerini önümüzdeki dönemde, gerek program tartışmalarımızın sonuçlarında, gerekse

de yürütülecek bilimsel akademik çalışmaların sonucunda sizlerle paylaşabileceğiz.

Tek Ülke, Tek Sınıf, Tek Parti ilkesinin layıkıyla uygulanabilmesi bu tartışmaların sonucunda ve uluslararası alanda bir otoritenin oluşması ile çözüm konusunda yeni bir niteliğe kavuşacak.

Bu ilkenin diğer bir anlamı ise, ülke değiştiren her parti üyesinin, kendi özel görevleri dışında, ikamet ettiği ülkenin komünist partisi saflarında mücadelede katılma ilkesidir. Biz gidilen ülkedeki komünist partisini "ev sahibi parti" olarak niteliyoruz. Almanya özelinde bu konuya değinmekte yarar var. 91'e kadar, ülkelerinde baskıcı rejimlerin olduğu ilke partileri ev sahibi partinin özel izniyle o ülkede ayrıca örgütlenme hakkına sahipti. Bu özellikle Türkiye, İran, Irak, Şili ve daha önceleri Yunanlılar, Portekizliler

veya alman vatandaşlığını üstlenmiş vatandaşları arasında DKP'nin politikaları konusunda çalışma yapmak durumundalar. Böylece hem DKP'nin göçmenlere yönelik politikalarının gelişmesini desteklemiş, hem de sendikalarda ve yerelerde DKP'nin örgütlenmesine doğrudan katılmış oluyorlar. Dar çıkarlar dikkate alınarak Sol Parti içinde kariyer yapma, devlet kurumlarından veya toplumsal fonlardan maddi yardım almak için DKP'yi atlayarak çalışma yapmak yanlıştır. Bu tür olanaklar kullanılacaksa dahi DKP'nin bilgisi ve onayı sonucunda kullanılmalıdır. İlgili kardeş partiler Almanya'da partimizin DKP olduğu, DKP üyesi olmak ve örgüt çalışmalarına katılma gerekliliği konusunda net olmalıdırlar.

Aynı konu gençlik örgütlenmesi için de geçerlidir. Göçmen federasyonları kendi vatandaşları içinde örgütlenip, bu demokratik örgütlenmeyi SDAJ ile bağlaşıklık içinde geliştirmelidirler. Ancak hiç bir demokratik göçmen gençlik örgütlenmesi kendi vatandaşları dışında gençlere yönelmemelidirler. Bu görev SDAJ'undur, Almanya'da geliştirilmesi ve güçlendirilmesi gereken siyasi gençlik örgütlenmesi SDAJ örgütlenmesidir.

Göçmen işçi ve emekçilerin dernekler, çalışma grupları, temsilcilikler çerçevesinde yürüttükleri demokratik, ekonomik ve toplumsal faaliyetlerin içeriği DKP'nin politikaları ile uyum içinde olmalı ve DKP'nin göçmenlere yönelik görüş, politika ve faaliyetlerini desteklemelidir. TKP'liler bu komünist geleneğe ve ilkelere bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da bağlı kalacaklardır, kalmaktadırlar.

Farklı politik ve programatik yaklaşımlarımızın olduğu Fransa, Hollanda, Belçika, İsviçre kardeş partileri ile aynı ilkeler doğrultusunda ilişkilerimizi sürdürmek ve parti içi tartışmalarda görüşlerimizi dile getirme, pozisyonlarımızı anlatma olanağına sahip olabiliriz. Aynı ilke İtalya'da, İspanya'da, Portekiz'de, Kanada'da, ABD'de, İngiltere'de ve Rusya Federasyonu, Kazakistan, Kırgızistan, Türkmenistan, Gürcistan, Azerbaycan, Irak ve Suriye'de yaşayan yoldaşlarımız için de geçerlidir. Hangi ülke olduğu değil ilkeye uygun davranmak belirleyicidir. TKP'nin ilkeleri ve bağlı olduğu Komintern geleneği bu yaklaşımı gerektirmektedir.

için geçerli idi. Bu kararın verilmesinde Türkiyeli, Yunanlı, Portekizli, İspanyollar gibi Almanya'da göçmen işçi kitlesinin varlığı da dikkate alınıyordu. Bugün artık bu koşullar değişti. Göçmen işçi kitlesi için de ev sahibi partinin örgütlenmesini ve göçmen işçi kitlesini ortak sınıf düşmanına karşı örgütlemek gerekiyor. Kendi ülkeleri ile ilgili oy kullanma, ülke politikaları ile ilgili tartışmalar konusunda çalışmaları ise parti üyelerinin göçmenlerin demokratik örgütlenmeleri çerçevesinde yürütmeleri pratiği uygulanıyor. Kuşkusuz ki, her ülke partisinin Almanya'da bir parti komitesi oluşuyor, ancak bu komite çalışmalarını Alman Komünist Partisi ile koordinasyon içinde yürütüyor. Yaygın yerel örgütlenme ise sadece kendi ülkelerinin sorunları çerçevesinde sürdürülüyor.

Türkiyeli ve Kürdistanlı kitleye bakıldığında komünistlerin de içinde bulunduğu veya etkin oldukları demokratik göçmen örgütlenmelerinin ev sahibi parti ile koordinasyonu önem taşıyor. Bu kuruluşlar, Almanya'da vatandaşlarını